

PAPP SZABOLCS

Szent Marina (Margit) vértanúnő

(Július 17.)

Szent Marina nagyvértanúnő 275 körül született Kis-Ázsia déli részén, a pizidiai Antiochiában, ahol korábban Szent Pál és Barnabás is hirdették az evangéliumot. Édesapja, Edesimos pogány pap volt, a város vallási és társadalmi vezető rétegéhez tartozott. Úgy tűnik, édesanyja szinte közvetlenül a szülés után meghalt, ezért apja egy közeli faluban lakó dadára bízta őt, aki keresztény volt, és a kislányt titokban ebben a hitben nevelte. Marinában hatalmas tudásvágy volt, hogy megismerje az evangéliumot, a vértanúk hősiességét. A keresztség felvétele után, 12 éves korában tért haza. Otthon sok bálványszobrot talált, amelyeknek nem értette a jelentését. Az apa magyarázta a tömjénáldozatok szerepét, hogy ezek a bálványok védik meg az otthonukat, Marina azonban mindezt közömbösen hallgatta. Edesimos úgy vélte, a lánya nem elég művelt, ezért pogány oktató iskolájába küldte, de a lány ott is teljes érdektelenséget mutatott a bálványimádó vallás szokásai iránt. Végül atyjának feltárta, hogy keresztény, és meg akar maradni a hitben, aki haragjában kitagadta őt és elűzte otthonról. Marina visszatért a dadához, és békekességben élt, 15 éves korára pedig kivételes szépségű lánnyá érett.

...AZÉRT IMÁDKOZOM, HOGY SZENT MARINA
OTT LEGYEN A MŰTŐBEN"

Bár Diocletianus nagy keresztényüldözése csak később kezdődött, helyi üldözések gyakran előfordultak abban a korban. Egy alkalommal Olimvriosz kormányzó meglátta Marinát, elbűvölte a lány szépsége. Magához hívatta és kérte, legyen a felesége. Ő eleinte hallgatott, majd a kormányzó unszolására közölte, hogy ez lehetetlen, mivel ő keresztény. Ahogyan az többször előfordult az üldözések idején, a nagy hatalmú férfiak nem tudták elviselni a visszautasítást, így Marinát börtönbe vetették. Olimvriosz még kérte a lányt, hogy tagadja meg hitét, és legyen a felesége. Minthogy Marina hajthatatlan maradt, a kormányzó korábbi csodálata gyűlöletbe csapott át, és elrendelte Marina kegyetlen kínzását. Olyan mértékűt, amit ő maga sem bírt nézni. A megkínzott lányt újra börtönbe dobták, Istentől viszont megerősítést nyert.

A szokásos vértanúnő ikonokon túl két különös típusú ikonja is létezik Marinának. Az egyik azt ábrázolja, amikor a vértanúaktája szerint a börtönben sárkány alakjában jelent meg előtte az ördög. Kezdeti rémületéből a lány a kereszt jeléhez és a buzgó imához folyamodik, így a gonosz semmi kárt nem tud tenni benne. Majd az ördög átalakul egy koromfekete férfialakká – ez a második rendhagyó ikon –, azonban ekkor az imádságból már erőt merítve üstökön ragadja, és egy ott talált kalapáccsal ütlegelni kezdi az ördög fejét és a hátát. Az ikon üzenete egyértelmű: a tiszta imádság erejével elűzhetjük a gonosz mindenféle támadását. Hozzátehetjük, hogy irtózatos és rémisztő formában csak nagyon mély lelkeségű szenteket kísértett meg a sátán, mint például Remete Szent Antalt.

Marinának csodásan meggyógyulnak a sebei, majd újból bíróság elé állítják, de az újabb kínzások ellenére továbbra is állhatatos marad. Földrengés rázza meg a helyet, egy galamb száll le az égből, és aranykoronát ad át a vértanúnőnek. A látvány hatására nagyon sokan lesznek kereszténynek, akiket aztán ezért kivégeznek. Marinát visszavitték a börtönbe, és titokban, éjjel fejezték le 290. július 17-én. Testét később keresztények tisztességben eltemették. Nyugaton tisztelete a 10. században terjedt el, és a „14 segítő szent” közé sorolták. Keleten különösen a gyermekek védőszentjeként kérik közbenjárását.

A nagy nyilvánossághoz eljutott legutóbbi csodájáról számos keleti és amerikai honlap beszámolt. Ez a történet is megerősít abban, hogy mindenkor, amikor a szentek közbenjárását kérjük, az a tisztelet is magának Istennek szól.

Öntudatos keresztényként gyakran kérjük imáinkban Isten és szentjeinek segítségét. Így tett egy ciprusi család is, amely a 2000-es évek elején egy televíziós donorkereső felhívásból vált ismertté. A donorra leukémiában szenvedő kifiuk, Andreas műtétéhez volt szükség. Miután találtak donort, a szülők az Egyesült Államokba utaztak, ugyan-is Houstonban került sor a csontvelő-átültetésre. Eközben a limassoli Vasszosz Vasziliasz családja folyamatosan imádkozott gyermekük gyógyulásáért. Az utazás előtt hallottak Szent Marina csodáiról, ezért telefonáltak az androszi Szent Marina-monostorba, és kérték a szerzetesek imáit is. A telefonban a monostor előljárója, Kiprianosz archimandrita ezt meg is ígérte, és hozzátette: azért imádkozik, hogy a műtőben a kis Andreas mellett ott legyen Szent Marina. Így Kiprianosz atya áldásával és Szent Marina segítségével való erős hittel indultak útnak Amerikába.

A szokásos előkészítő vizsgálatok után a kis Andreas számára megkezdődött a valóban nagyon komoly és bonyolult operáció. Röviddel előtte a műtétet vezető orvosnál megjelent egy hölgy. Közölte, hogy doktornő, és kérte, hogy mivel Andreas orvosa, végig követhesse a műtétet. A beszélgetésükből az derült ki, hogy rendelkezik orvosi képezéssel, és a sebészben fel sem merült a kétség afelől, hogy a nő ne lenne doktor. Ugyanakkor tájékoztatta, hogy szabályzatuk szerint idegen orvosnak tilos a műtőben tartózkodnia, továbbá orvoscsapatának szokásos gyakorlata, hogy más személyek nem vesznek részt az ilyen nehéz operációkban. A nő kitartó gyözködése végül mégis megváltoztatta a sebész kezdeti ellenállását, ezért megkérte a nőt, hogy adja le a papírjait a titkárságon, majd menjen be vele a műtőbe. Így is történt. Az ismeretlen doktornő aztán nemcsak figyelte

az eseményeket, hanem tevékenyen részt is vett a kisfiú műtétjében. Többször ő adott útmutatásokat, hogyan kell tovább haladni a beavatkozás során. Minden rendben történt, az orvos az operáció végétével megköszönte a doktornő segítségét, és kilépett a műtőből. A Vasziliasz házaspár azonnal rohant hozzá, hogy megtudja az eredményt. „Minden rendkívül jól ment” – mondta. Majd hozzátette: „Nem tudom megérteni, miért hozták el hozzám a gyermeket, amikor ilyen kiváló orvosuk van.” A szülők meglepődve válaszolták, hogy egyáltalán nem hoztak magukkal semmilyen doktornőt. A sebész azonban kitarított az állítása mellett, majd elmondta, hogy amikor kijött a műtőből, a kis Andreas doktornője még ott maradt az orvoscsapat többi tagjával, vagyis valahol ott kell lennie. Javasolta, hogy keressék meg.

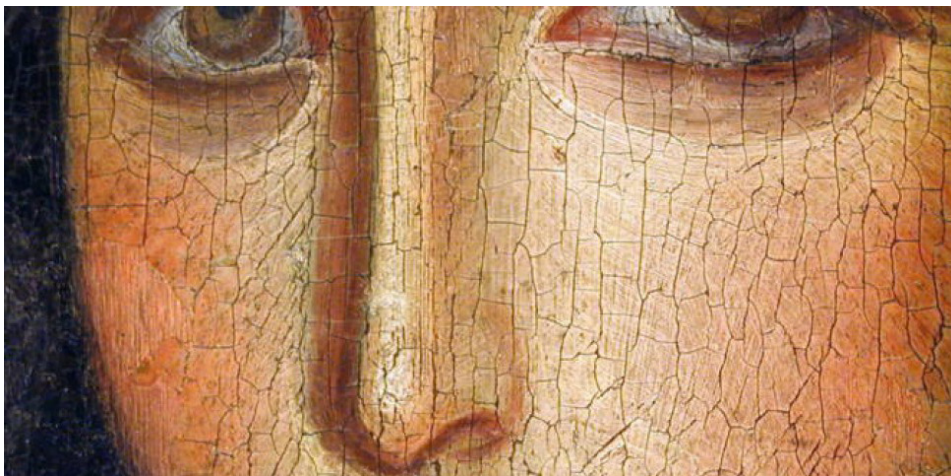

Azonban sehol nem találták, a doktornő egyszerűen eltűnt. A házaspár arra a következtetésre jutott, hogy bizonyára Görögországból vagy Ciprusról jöhetett, aki az esetükről tudomást szerezve elutazott az Egyesült Államokba, hogy segítsen ebben a nehéz műtétben. Legalább utólag szerettek volna köszönetet mondani neki, így közösen a titkárságra mentek, hogy előkeressék a papírjait.

Csodálkozva állapították meg, hogy az ismeretlen hölgy így írta alá a nevét: „Marina Androszról” (Marina from Andros). Alig hittek a szemüknek,

amely aztán a hála és az öröm könnyeivel telt meg. Visszaemlékeztek a monostor előljárójának szavaira: „Menjetez Amerikába, és azért imádkozom, hogy Szent Marina ott legyen a műtőben.” Ez a család azóta Szent Marina ünnepén minden évben elzarándokol az androszi monostorba, hogy kifejezze köszönetét Istennek és nagyvértanúnőjének, Marinának.

Kálnay Adél: Kérdés

Lehet-e jónak lenni egy rossz világban, sétálni télen kigombolt kabátban, szalonnát szúrni fagyos ágra, nem vadászni nyúlra, fácánra, koldus kezébe kenyeret nyomni, csábítók között hűnek maradni, házad kapuját kitárni, hadd jöjjön hozzád akárki, kisgyerek könnyét letörölni, senkivel soha nem pörölni, dermedt verébért hajolni porka hóba, más baját sosem hozni szóba, békét, nyugalmat, szépséget akarni, adni, adni, mindig csak adni, tökéletesre lelni egy madár dalában...

Lehet-e jónak lenni egy rossz világban?